

veliko“. Vsako tako zernice vesele prihodnosti zvediti, je „Novicam“ ljubo; zato rej rade razglasijo pismice, ki so ga od pridnih Planinskih šolarjev in šolarcev prejele, ktere tudi „Novice“ očitno pohvalijo, in tudi prihodnje leto enake vesele novice pričakujejo. — Pismice pa takole govori:

„Ljube Novice! Ker ste nam že marsikaj veseliga povedale, Vam tudi mi danes veselico povemo. Včeraj po šoli nas pokličejo g. duhovni učenik v svoje stanovanje. Nektore je skerbelo kaj de bo. Ko pa v stanico stopimo, vidimo polno mizo hrušk, plavih in rumenih cimbar. Gospod nam pravijo: „To sadje so vam T.....vi poslali zato, ker ste spomladi njih drevje otrebovali“. Nam se je serce smejalo, ko so nam gospod sadje delili. Veselo in kratkočasno je bilo, ko smo mah z drevja stergali, pa še bolj veselo je bilo včeraj, ko smo sladke hruške zobali; ma! so bile dobre. Novice! če Vam je ljubo, povejte mladim bravcam, kteri tudi radi hruške jejo, kako dobro se nam je godilo, in kako smo k hruškam, prišli. Z Bogam!

Planina 20. velikiga serpana 1851.

Zotlarjev Francelj, v imenu 6 tovaršev in 4 tovaršic.

● zadevah eniga samiga slovan-skiga jezika.

(Dalje.)

Dokazavši potrebo in korist vesoljno-slovanskiga književniga jezika, ako hočemo Slovani po izgledu družih narodov v višjih učenostih in umetnostih, kar naj več mogoče, važno slovstvo (literaturo) kadaj zadobiti, pridemo sedaj na pot, po kteri bi se zamogel tisti jezik odločiti, ki naj bi bil vesoljni spisovni ali književni.

Vprašanje o tem se razcepi na dvoje, namreč: ali bi se ta reč po zboru učenih Slovanov iz vsih slovanskih dežel, kakor je „Matica“ nasvetovala, ali brez zbora po poti več časopisov in knjig ali eniga samiga temu pretresu namenjeniga časopisa dognati zamogla? Večina pisateljev, ki so se dosihmal o ti reči oglašili, je zoper zbor, in tudi mi smo teh misel. Take veljavnosti bi zbor nikdar ne imel, da bi zamogel ukáz dati: „ta jezik mora biti književni“. Oktroiranje bi bilo o tem jalova reč. Ako tedaj zbor take ukazavne oblasti nima, in je tudi imeti ne more, spade vsa delavnost, vesoljnioslovanski jezik ustrojiti, le v slovstvino pretresovanje in iz tega izvirajoče nasvete. Taka važna in obširna reč, ki dolgo časa in množiga pomenkovanja od več strani potrebuje, in je pri vsim tem le poskušnja, se pa da, kakor vsaka učenostna reč, po pisanju vgodniši dognati, kakor po zboru, v kterim bi se utegnilo veliko prazne slame mlaiti, pa poslednjič še morebiti nič opraviti. Važno vprašanje je namreč: koliko poslancov bi prišlo v ta zbor, in kakošne jezikoslovne učenosti? S samimi, če še tako gorečimi rodoljubi bi ne bilo o tej zadevi clo nič pomagano; tū veljá le slovansko jezikoslovje, učena glava — ne pa le dobro serce in rodoljubje. Vprašamo pa: ali je pričakovati, da bojo taki možje vsih slovanskih narečij prišli v zbor?

Poglejmo na Nemce, ko so ravno v taki zadevi nekdaž bili, s jedini književni jezik ustrojiti — ali so poklicali kakošen zbor skupej? Nikdar. In vunder je njih početje še veliko težavniši bilo od slovanskiga, zakaj oni so mogli nov jezik znajti, ki nikdar ni živel ne na zgornjim ne na spodnjim Nemškim. En mož je vstal, in pisati je jél čistejši nemšino, ktere so se potem sledeči pisatelji poprijeli in od leta do leta bolj olikovali. Več družtev se je še le potem in nar več v 17. stoletju osnovalo, na priliko: v Weimaru (1617) v Strasburgu (1633), v Hamburgu (1644), v Lipnici (1697)

itd., ki so si prizadevale, omikani nemški jezik podpirati in knjige v tem jeziku po Nemškim širiti, kterimu prizadevanju so se v poznejih časih posamesni učeni in rodoljubni jezikoslovci pridružili. Tako so dobili v mnogoverstnih nemških deželah in pod mnogimi vladarji živeči Nemci — tudi ne brez protinstva, ker jih je zlasti Pruski kralj Miroslav II. zlo zaval in nemški jezik tako zaničeval, da je leta 1780 v francoskim jeziku grozno zabavljivo knjigo zoper nemški jezik na svitlo dal (de la litterature allemande) — edini nemški jezik brez vsiga zbora, le po začetju eniga možá, kterimu je potem množina sledila. Nar boljši bi tedaj bilo, ako bi se v posvetovanje vesoljniga slovenskiga jezika en časopis ustanovil, ki bi namenjen bil samimu temu slovstviniu pretresu. Tū se bo marsikak jezikoslovec s korenitimi sveti oglašil, kteriga bi zastonj v zboru pričakovali, in tū bo priložnost dana povedati: na ktero stran, to je, za kteri nasvetovani jezik se v tem ali unim kraju veči nagnjenje razodeva. Vsiga tega se ni o zboru nadjati. O dobrim obstoju taciga časopisa pa dvomiti ni, ako je zavést vesoljnioslovanskiga jezika resnična in obširna, — brali bojo tak časopis radi učeni možje in prosti rodoljubi, zvediti: kako se ta reč razvija. (Konec sledí.)

Novičar iz slovenskih krajev.

Xp. Iz Celja. 1. septembra se bojo sopet odperle pri nas vrata porotnic, kjer bodo prisežni možje o jstro pa pravično sodili o prostosti in življenju pred sodbo pripeljanih zatožencov. Posebno radovedno pričakujemo ték in izid teh porót, ki so glasovite zavolj hudodelstev, ki se bojo sodile, in zavolj oseb, ki bojo pred sodbo stale.

1. septembra pride Maria Weber pred sodbo, obdolžena, da je otroka umorila; zagovornik bo g. dr. Foregger. — 2., 3. in 4. sept. Tomaž in Ana Šiker in Miha Juder, obdolženi hudodelstva tatvine, goljufije in ropa; zagovornik bo g. August Nagi, advokat iz Lutomera; — 5. in 6. sept. Matija Friedl in Gašper Stražek zavolj tatvine in ropa; zagovornik bo g. Forregger; — 9., 10., 11. in 12. sept. bo tista že večkrat v misel vzeta obravnava, ki bi bila imela že pred poslednjo sodbo priti — sodba zoper Ano Alexander, ki je obdolžena, da je svoje reditelje, ki so jo za svojiga otroka k sebi vzeli, zavdala; zagovornik bo g. dr. Forregger; — 15. in 16. sept. pride pred sodbo Grega Prenk zavolj hudodelstva ropa, in 17. sept. Alojzi Thoman zavolj hudodelstva goljufije — oba bo zagovarjal g. Mar outh, asesor c. k. okrajne sodije; — 18. in 19. sept. pride na versto Janez Klančnik zavolj hudodelstva umora; zagovornik še ni določen; — poslednja in nar imenitniši sodba pa se bo začela 22. sept. zoper Jožefa Ludovika Hausmana, v lastnika Novo-Celjske grajšine, obdolženiga hudodelstva goljufije, in zoper njegoviga služabnika dohodárnika Franca Pauliča, deležnika goljufije; uniga bo zagovarjal g. dr. Rechbauer, tega pa g. dr. Uranič. Ta poslednja sodba bo morebiti ena nar obširniših porotnih sodb na Austrianskem, in če povemo, da se je v preiskavah okoli 4000 pól popirja popisalo, in da se bo 113 aktov in družih pisem v poroti predbralo, bo vsak lahko zapopadel, da zna ta sodba 10—14 dni terpeti. Izid te sodbe, kakor izid sodbe zoper tisto mlado in zalo otrovnico Ano Alexander, kteri se nič kaj ne dozdeva, da meč pravice nad njeno glavo visi, pričakuje cela dežela z nar veči radovednostjo, in tolikanj bolj, ker si bosta v ti poroti dva posebno izverstna in slavna pravoslovca nasproti stala, namreč g. dr. Müllej, kot zastopnik postave; g. dr. Forregger pa kot zagovornik okrivicene. Terdno zaupamo, da bojo

naši porotniki, ki so tabart večidel iz mestnjanov in terzanov izvoljeni bili, svojo visoko in imenitno nalogo resno prevdarili in jo pravično spolnili, da jih ne bo nobena reč premotila, ampak da jih bo v vsem le resnica in pravica vodila, in da bojo s svojo pravično razsodbo tistim protivnikom, ki vedno zoper porote zabavljajo, vnovič usta zavezali, pokazavši, da je naše ljudstvo popolnoma vgodno te vstavne naprave, ktera je nekterim starokopitnežem strašen tēr v pēti, tako da jo spodjedajo na vso moč, da bi se porotne sodbe ljudstvu zopet vzele. — S pravim veseljem naznanimo, da je za predsednika omenjenih važnih porot slavnoznani nadsodije svetovavec g. vitez Acula izvoljen — gospod, ki ravno tako modro in bistrournno obravnave vodi, kakor tudi ravnopravnost slovenskimu ljudstvu pravično varje. Njega namestnik bo predsednik c. k. deželne sodije g. Jožef Rak, tega namestnik pa svetovavec c. k. deželne sodije g. Paul Kopper. — Gosp. predsednik vitez Acula si je pa v teh porotah le obširno obravnavo s Hausmanam in Pauličem prideržal, ktera bo zavolj osebnosti zatožencov in mnogo-verstnosti prič, kakor zavolj zlo zapletene pravde in zavolj potrebnega bistrournnega pretresovanja toliko važniši, ker bo slavnoznani dr. Müllej državni pravdnik, in ravno tako sloveči dr. Rechbauer zatoženca zgovornik, vodnik vsiga pa vitez Acula. Ob svojem času bom naznanil „Novicam“ izid napovedanih 8 porotnih sodb.

Iz Krasa 3. mal. serp. — 1—n. Vsaki teden nam kaj od slovenskih krajev oznanite; le od Krasa se malo kaj ali celo nič ne sliši, in vunder bi prav bilo, da bi se tudi od Kraških prebivavcov kaj zvedilo, kako se kaj vèdejo in kako jim gré. Kaj je treba čakati, da se bo takrat še le od Krasa pisati začelo, ko bo železnica čez-nj šla? Jaz ne bom čakal tiste dōbe, in čem, če je „Novicam“ ljubo, večkrat kaj pisati *). Kmetovavec začnem nar poprej s kmetijo. Žita, kakor pšenica, rež, pirjavca, ječmen so nam srednjo letino dale; fižol kaže tudi srednje; ravno tako turšica; grozdje pa malo obeta, ker je huda ura s točo na svete Ane večer veliko vasi od Torja čez Kras, Ipavo, na Goro, potlej na Pivko proti Ljubljani poškodovala. Sploh tedaj, ako mili Bog Kraške prebivavce obvarje, ne bo ravno slaba, če nam le dežja, kteriga Krašovec vsaki teden potrebuje, manjkalo ne bode. Hvala Bogu! da nas dosihmal pridno obiskuje, če lih vselej s strašnim treskam in gromenjem. Od pogojzdenja Krasa je sedaj vse omolknilo; kako je to? Naj bi se za Božjo voljo ta toliko potrebna reč v nemar ne pustila, če lih se povsod in mahoma ne more Kras v rodovitni gojzd in polje spremeniti. Ali žali Bog! da se tudi vsim Kraškim prebivavcam še niso oči odperle, da bi spoznali prihodnji dobiček, in da nekteri clo take župane častijo in hvalijo, ki so bolj za pokončanje še te mervice gojzdov vneti, kakor za njih pomnoženje. Tode od tega več drugikrat, ako je „Novicam“ drago kaj več zvediti, kako se pri nas v vsih stanovih godí **).

Iz Vipave zvémo, da, kar ljudje pomnijo, še ni v Vipavski dolini in na Goriškim turšica tako lepo kazala kakor letos; tudi drugi jesenski sadeži dober pridelk obetajo.

Iz Mengša. * Strašno nesrečo moram danes „Novicam“ oznaniti, ki se je pred nekimi dnevi pri nas zgodila. Naj bi bila strašen izgled: kako grozno nevarno je, strupene reči v hiši imeti, ki niso terdno zaperte, in kako potrebno je, da bi po ostri postavi prepovedano bilo, nikomur strupov zoper miši, podgane, grile itd. prodajati, ali saj

le proti tem, da tisti gospodar, kterimu se strup za tako hišno potrebo da, bi odgovoren bil za vsako nesrečo, ki bi se utegnila za človeško življenje prime-riti, in oestro kaznovan po postavah, ki so dane za varnost človeškiga življenja. Dokler se v ti reči ne bo oestro ravnalo, bojo ljudje vedno nečimerni s strupi ravnali. Nesreča pa, ki se je v Mengšu pripetila, je: Dva fantiča sta se igrala in gresta pod streho za zvonove starih loncov iskat. Ondi sosedov fantič (11 let star, edini sinek staršev in tako priden učenec, da je letos v Kamniku šolsko darilo prejel in se z lepim govorom o delitvi daril obnesel) zapazi neko sladčico in jo lizati začne. Njegov tovarš, hišni sin, ga svari, da naj nikar tega medú ne liže, ker je za grile, da pocerkaajo. Med tem gré izpod strehe — uni pa ostane še gōri, in ker mu sladčica diši, se je še bolj loti — ali o malo urah je strašno smert storil. Bilo je sladčica testó iz tako imenovane rumene mišice (opermenta), medú in sladke smetane. Ko so zdravniki želodec nesrečniga fantiča preiskali, so našli toliko imenovaniga arzenika v njem, da bi bil troje življenje lahko pokončal. Vsak si lahko misli žalost staršev, ki so ljubljeniga otroka po taki nesreči nanagloma zgubili. Otrok nima pameti — zato je pa oestre postave treba, da se strupi nikdar ne pušajo na taci krajih, kjer zamore kdo do njih priti; tudi odrašenim nevednim se zna taka nesreča prigoditi.

Iz Bleda zvémo, da bo sedaj vunder enkrat resnica z napravo ceste skozi vas Mlin, ktera je tolikanj potrebna, zastran ktere so tudi „Novice“ že veliko pisale. Gosp. deželni poglavar grof Chorinsky je v svojim poslednjim potovanju na Gorenskim to reč pospešil; naj bi v hvale vrednim početju ne odjenjal, dokler ne bo cesta narejena — vsi nečimernostiali protinstvu vkljub!

Iz Dolenskiga se sliši, da se je v 2 vaséh kolera prikazala.

Iz mnogih krajev Slovenskiga se naznanuje slovesno praznovanje godú cesarjeviga.

Iz Ljubljane 20. t. m. D—ki. Konecletno šolsko izpraševanje in pa god presvitliga cesarja je bilo letas v obvarovavnici malih otrok v Ljubljani združeno praznovano. Po sv. maši pri sv. Florianu, pri kteri je bila zraven družih varhinj omenjene šole tudi gospá grofinja Chorinski pričijoča, so se podali otročiči v šolo nazaj in začno slovesni dan s pesmijo „Slava Francu Jožefu“ v slovenskim in nemškim jeziku. Za tem se je začelo spraševanje keršanskiga nauka, na ktero so fantiči in deklice prav lepo odgovarjali. Zdaj pride spet milo petje na versto v obeh jezikih; v slovenskim so peli „veselja dom“ in pa „tičica“. Po tem so prav gladko računili iz glave, po tem pa lepo deklamirali „zgubljeni sin“, „angelčik“, „die Amsel“, „der Unschuldengel“, in „der Ungehorsam“; za tem je prišlo sloganje in branje po nemško in slovensko. V vsim so se dobro obnesli. Po spraševanju je gospá grofinja podarila nar pridnišim in ubožnišim 3 fantičem in 3 deklicam šolske darila v svitlih dvajseticah. To je bilo veselje! Zdaj pelje g. učenik Jožef Pfeifer, kteriga lepo vedenje z otroci, prava učeniška vednost in iskreno rodoljubje očitno hvalo zasluži, svoje ljubljenske na hišni vĕrt, kjer je vsak svojo belo štruco iz rok imenovane gospé prejel, in po tem vesel domú skakljal. Pri tem izpraševanju nismo nič družiga pogrēševali, kakor tistih zanikernih starišev, ki za izrejo otrok nič ne skerbé, in jih raji celi dan po ulicah se goniti pusté, kakor da bi jih v to koristno obvarovavnico pošiljali!

Iz Ljubljane. Drugi volitni red se je volitve mestnih odbornikov veliko bolj vdeležil, kakor tretji; ali glasovi so bili tako razcepljeni, da ni nihče predpisane čezpolovičnice glasov dosegel; v drugi vo-

*) Prosimo.

**) Nam bo ljubo.

Vred.

Vred.

litvi, kjer število glasov ni predpisan, so svetovavec deželne sodije g. Schmalz, ključarski mojster g. Černy, in pa c. k. poštar g. Smole nar več glasov dobili, so tedaj izvoljen odborniki 2. reda. Včeraj je volil 1. volitni red; izvoljen je bil o prvi volitvi le g. Malič; štirje še se bojo volili o petek. — Gosp. misionar dr. Knobler je odrinil v pondeljk iz Ljubljane v Terst, danes v sredo pa nastopi potovanje po morju v Afriko, kamor gré 6 duhovnikov z njim; trije iz Krajske škofije. — Porote v Ljubljani so se začele o pondeljk; prvi, ki je pred porotno sodbo stal, je Jožef Oman, po domače Markočnik iz Radolce, obdolžen strašnega hudodelstva, da je svojiga očeta zadavil in čez vertni zid vergel; zaslišano je bilo 20 prič; za zagovornika je postavljen g. dr. Rudolf; Oman je terdovratno vse tajil. Prav bistroumno je gosp. asesor Guzelli nekatere spraševanja stavil in seravno tako izverstniga sodniškiga preiskavca kakor dobro vajejniga govornika v domačem jeziku skazal. Od več strani smo slišali govoriti, zakaj da gosp. predsednik ni za pričo poklicani ženi zatoženca bolj razločno dobroto postave razodel, po kateri ženi, če noče, ni treba zoper moža pričati; vidilo se je revi, da se ni nič prav zavedila, kaj ji je storiti. S prostim ljudstvom je treba po domače, pa razločno se pomeniti. Včeraj zvečer ob 8. uri je bila sodba sklenjena, porotniki so ga (v edinosti z občinsko mislijo) z 11 glasovi zoper 1 kriviga spoznali o četomóra; obsojen je bil k smerti na vislice in k plači vsih sodnih stroškov. Sodba ni terdovratniga hudodelnika clo nič ganila. Gosp. državni pravnik in g. zagovornik sta se dobro obnašala. — 28. tega mesca pride Janez Hlebajne, po domače Skumovec, iz Mostranj, pred sodbo, obdolžen uboja, 4 priče, zagovornik g. dr. Napret; — 29. in 30. t. m. pride na versto Simon Nastran, po domače Kajsovc, zavolj uboja; prič 12, zagovornik g. dr. Ovijač; — 1. in 2. kimovca Jožef Jakel, po domače Križnikov Jože, iz Krajske Gore, zavolj hudodelstva tatvine; prič 6, zagovornik g. dr. Karl Wurzbach, — 3. kimovca Engelbert Eder iz Razderiga, zavolj hudodelstva tatvine; prič 2, zagovornik g. dr. Ahačič; — 4. kimovca Andrej Juhan, po domače Juhart iz Žale, zavolj ponareje denarjev in tatvine, prič 4, zagovornik g. dr. Ahačič; — 5. in 6. kimovca Henrik Černe, Matija Smerajc, Janez Pavčič in Miha Vojska iz Sostriga, zavolj ranjenja, prič 12, zagovornik g. dr. Karl Wurzbach; — 9. in 10. kimovca Jakob Golob, po domače Švebovc, zavolj uboja, prič 10, zagovornik g. dr. Zweier; — 11. kimovca Jakob Švigel iz Košljeka, zavolj rop, prič 2, zagovornik g. dr. Burger.

Novičar iz mnogih krajev.

Po nar novejšim ukazu cesarjevim ima po vsim cesarstvu narodska straža jenjati, orodje, ki ga je od vlade na pódodo dobila, nazaj dati, pa tudi svojelastno orodje, ki se za vojaško šteje, proti primernim plačilu vladi izročiti; namesto narodske straže se znajo po dovoljenju vlade nekdanje ali pa nove mestne, teržanske in strelske brambe zopet osnovati. — Cesar grejo 28. t. m. spet v Išel, kamor 29. t. m. tudi kralj Pruski pride. V Verono pridejo, kakor se sliši, 10. septembra; pravijo, da bodo šli skozi Ljubljano. — Pogorelci v Novim mestu poleg Dunaja so prejeli od cesarja 2000 gold. — V Pragi je bilo te dni 12 pregrešnikov zoper vladarja deloma k smerti, deloma v težko ječo obsojenih; k smerti obso-

jenim je bila kazin v ječo milostno spremenjena. Tudi na Dunaji je bilo te dni več v ječo obsojenih. — Za vojaško granico pride kmalo gojzdna postava; kdaj bo prišla željnopričakovana tudi za druge dežele našiga cesarstva? — Namesto odstavljeniga poglavarja Mayerhoferja v vojvodini Serbski pride fml. grof Koronini, ki bo Serbam gotovo bolj všeč, kakor njegov prednik, — Ptujih asekuracij zoper škodo ognja ne bo več vlada v našim cesarstvu pooblastila, da se bo domačim bolj na noge pomagalo. — Po mnogih krajih Laškiga in Neapolitanskiga se kaže letas huda boleznin na grojzdju. — Na meji Erdeljskiga (Siebenbürgen) proti Moldavi mora goveja živina sedaj 15 dni čakati, preden sme za zdravo spoznana, v Erdeljo, zato, ker se je goveja kuga spet hudo v Valahii, Moldavi in Besarabii prikazala. — Na Ogerskim gujije v nekterih krajih krompir zlo. — Ni davnej, kar je na Virtemberškim o hudim vremenu rudeči dež šel; pri preiskovanju se je pokazalo, da je rudeča barva od clo majhnih polžkov, katerih je na milione mergolelo. — Gosp. Havliček je nehal, dvakrat posvarjen, „Slovana“ izdajati. — Gosp. Ivan Kukuljevič je razložil svoje popotovanje zgodovinski družbi v Zagrebu in povedal, da je v Benetkah v arhivu samostana (dei frari) znamenite pisma za zgodovino jugoslovansko našel. — 11. oktobra bo jenjala razstava v Londonu. — Cigani so se začeli iz Ogerskiga v Egipt, iz kteriga so mende prišli, preselovati. Srečno pot! — Sliši se, da se bojo sv. Oče papež v Bolonio preselili, ker Francozam ne zaupajo. — Kakor mnogi časopisi pravijo, se je jela tudi Ruska vlada ustavljati vstopu cele Austrie v nemško zvezo. —

Na kraju jadariskiga *) morja nabrane besede.

Gruh, Steingerölle; pródol, Gebirgspass; ponikva, Kesselthal; okoj (včasi tudi draga), ein thalförmiger Abhang gegen das Meeresufer; kraj, Ufer; kraj morja, Meeresufer; plošno morje, flaches Meer. P—r.

*) Jadar, jadrati, tedaj jadrsko.

Odgovor „Danici“.

Dovolíte mi »Novice« majhen prostorček za sledeči primorani odgovor. Tri verstice mojiga sostavka: »Naš vek in pa gosence« je »Danica« v 33. listu hudo napadla — tiste besede namreč, ki so jih neki popotni v pravični jezi govorili, ko so vidili fantaline gnjezda ropati, tiče moriti itd. Čmu — vprašam — se je »Danica« tako stogotila nad tistimi besedami, da za vsakim germam »Rongetoviga učenca« (!!!) iše? »Novice«, ktere že skoraj 10 let kažejo, da so tako dalječ od »Rongeta« kakor od »Ultramontanizma«, že zamorejo same na sebi porok biti, da nič napčniga ne pride va-nje. V nobeni reči ne prenapete grejo vedno svojo ravno pravo pot, tako v hvali, tako v graji svojiga lastniga naroda. Da sim pa jez tiste besede resnično slišal, zastavim svojo vest, — da so tiste besede tudi mene v serce zbolele, sim že rekel. Ali kaj zamoremo pomagati, ako svet tako sodi? Da ima pa »brez Rongeta« veliko nagibov k taki sodbi, je tisto skorej nar gerji in nar divjiši hudodelstvo vzrok, od kteriga žalibog! se pri nas več, kakor v vsaki drugi deželi in skoraj vsak teden sliši — namreč poboji in uboji, ki gotovo iz ničesar družiga ne izvirajo, kot iz prirojene sirovosti, ki jo otrok že porodu na svet prinese, in ktera z njim raste, če mu šolske in domače izreje — požlahnjenja serca — manjka. Pogledjmo v porotne sodbe: koliko ubijavcov je že pred sodbo stalo! in kteriga stanú so bili vsi? Ne skrivajmo tedaj očitnih ran, ki jih je ozdraviti potreba; ne bodimo nejevoljni, če nas ptujci pa tudi odkritoserčni domačini ojestro sodijo, dokler ne izbrišemo tistiga gerdiga madeža; išimo raji vsih pravih zdravil, ki boleznin pri korenini ozdravijo. Enó samo zdravilo ne ozdravi, to kaže stara skušnja. Naj reče kdo, da nitaka!

B—k.